

JUDr. Pavel Blažek, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha 20. května 2025
č. j. MSP-535/2024-ODKA-SPZ/4
Počet listů: 7
Přílohy: 1

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Věc: Obv. A. K. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy:

- trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 2 T 19/2024 (2 svazky)

Podle § 266 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podávám
v neprospěch obviněného A. K.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému trestnímu příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024,
sp. zn. 2 T 19/2024.

Postup před vydáním napadeného rozhodnutí

- ¹ Dne 15. 7. 2022 bylo policejním orgánem Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha III, SKPV, 1. OHK pod č. j. KRPA-37523-201/TČ-2020-001291 zahájeno trestní stíhání obviněného A. K. (dále jen „obviněný“), pro skutek právně kvalifikovaný jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

- ² Dne 4. 4. 2023 bylo policejnímu orgánu doručeno písemné odůvodněné připojení poškozeného S. S. (dále jen „poškozený“), k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 454 706 Kč.
- ³ V návaznosti na připojení poškozeného k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody byl tento dne 11. 4. 2023, č. j. KRPA-37523-228/TČ-2020-001291, policejním orgánem vyrozuměn o tom, že pozbyl práva náležející poškozenému v probíhajícím trestním řízení, neboť zdrojový trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku se ve věci nepodařilo prokázat a následkem zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku, pro který bylo proti obviněnému zahájeno trestní stíhání, je obecné porušení zájmu na ochraně majetku, nikoli škoda na majetku určité osoby. K tomuto závěru se přiklonil též dozorující státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 v rámci přezkumu postupu policejního orgánu podle § 157a odst. 1 trestního řádu, jak vyplývá z vyrozumění ze dne 28. 6. 2023 pod sp. zn. 1 ZT 90/2022.
- ⁴ Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze, které ve věci vykonalo nad postupem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 dohled, dospěl v rámci výkonu dohledových oprávnění k opačnému závěru. Jak vyplývá z vyrozumění o výsledku provedeného dohledu ze dne 29. 9. 2023, sp. zn. 0 KZT 743/2023, závěr policejního orgánu a dozorujícího státního zástupce o tom, že poškozený S. S. není poškozeným ve smyslu § 43 odst. 1 trestního řádu neshledal státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze za správný a uvedl, že je namíste s poškozeným i nadále jednat jako s poškozeným ve smyslu § 43 odst. 1 trestního řádu.
- ⁵ Na obviněného byla dne 26. 1. 2024 pod sp. zn. 1 ZT 90/2022 podána státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 obžaloba k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 pro jednání právně kvalifikované jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku.

Napadené rozhodnutí

- ⁶ Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl obviněný uznán vinným ze spáchání přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku. Uvedeného přečinu se měl obviněný dopustit tím, že (ve stručnosti) jako jediný jednatel společnosti XY, kterým byl v době od 17. 7. 2018 do 26. 7. 2019, založil bankovní účty této společnosti a jako jejich jediný disponent si od celkem třech poškozených nechal na tyto účty zaslat finanční prostředky v celkové výši 728 749,50 Kč, které následně vybral v hotovosti prostřednictvím platebních karet, jejichž byl jediným oprávněným držitelem, přičemž uvedené finanční prostředky byly vylákány dosud neznámým pachatelem, jehož jednání naplnilo veškeré znaky skutkové podstaty přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku a obviněný musel být nejméně srozuměn s tím, že dané finanční prostředky mohou být výnosem z trestné činnosti, neboť neexistoval reálný legální důvod, aby bankovní účty společnosti XY, byly kreditovány takovými finančními prostředky a byl nejméně srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem spočívající v ochraně cizího majetku, když nechal na účet převést a následně z účtu vybral v hotovosti finanční prostředky pocházející z trestné činnosti, když jednatel má povinnost se vždy a za každých okolností chovat a postupovat jako řádný hospodář, být vůči společnosti loajální, čímž porušil povinnost uvedenou v § 51 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích.

- ⁷ Za výše popsané jednání byl obviněnému uložen trest odnětí svobody ve výměře 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v délce trvání 36 měsíců, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací na dobu 36 měsíců a trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 36 měsíců.
- ⁸ Proti výše uvedenému trestnímu příkazu nebyl ze strany státního zástupce ani obviněného podán odpor, trestní příkaz tak nabyl právní moci dne 20. 2. 2024.

Postup po vydání napadeného rozhodnutí

- ⁹ Dne 25. 6. 2024 bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 2 doručeno podání jednoho ze tří poškozených S. S., označené jako „*Návrh na opravu zjevné nesprávnosti trestního příkazu*“. V předmětném podání poškozený namítá, že trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 neobsahuje v rozporu s § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu výrok o náhradě škody podle § 228 a § 229 odst. 1, 2 trestního řádu. Poškozený ve svém podání navrhl, aby samosoudce doplnil trestní příkaz o zmíněný chybějící výrok v rámci postupu podle § 314f odst. 3 trestního řádu, tj. skrze opravu jiné zjevné nesprávnosti.
- ¹⁰ Na výše uvedené podání poškozeného soud reagoval vyrozuměním doručeným poškozenému dne 12. 8. 2024, v němž poškozenému sdělil, že dospěl k závěru, že poškozenému postavení poškozeného v trestním řízení nenáleželo, neboť obviněný byl v celém skutkovém ději osobou odlišnou od pachatele zdrojové trestné činnosti, který svým zaviněným jednáním vytvořil podmínky pro to, aby byl zastřen původ finančních prostředků získaných zdrojovým trestným činem podvodu, v jehož příčinné souvislosti byl poškozený přímo poškozen. Nadto soud upozornil, že absenci výroku podle § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu v trestním příkaze nelze považovat za zjevnou nesprávnost, kterou lze opravit postupem podle § 314f odst. 3 trestního řádu.

Právní posouzení

Relevantní právní úprava

- ¹¹ Podle § 15 trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Srozuměním se rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem.
- ¹² Podle § 16 trestního zákoníku je trestný čin spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí, nebo nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Trestný čin je spáchán z hrubé nedbalosti, jestliže přístup pachatele k požadavku náležité opatrnosti svědčí o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem.
- ¹³ Podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku je účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu ten, kdo úmyslně umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník).

- ¹⁴ Pachatelem se podle § 113 trestního zákoníku rozumí, nevyplyvá-li z jednotlivého ustanovení trestního zákona něco jiného, i spolupachatel a účastník.
- ¹⁵ Přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku spáchá ten, kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku větší škodu.
- ¹⁶ Zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku spáchá ten, kdo ukryje, na sebe nebo na jiného převede, přechovává nebo užívá věc, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky nebo v cizině jinou osobou a spáchá takový čin ve vztahu k věci, která má větší hodnotu.
- ¹⁷ Přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 217 odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo z nedbalosti ukryje, na sebe nebo na jiného převede, přechovává nebo užívá věc větší hodnoty, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky nebo v cizině jinou osobou a spáchá takový čin proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.
- ¹⁸ Podle § 43 odst. 1, věty první trestního řádu je poškozeným v trestním řízení ten, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková škoda nebo nemajetková újma, nebo ten, na jehož úkor se pachatel trestným činem obohatil.
- ¹⁹ Podle § 43 odst. 3 trestního řádu je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2); je-li sjednána dohoda o vině a trestu, je třeba návrh učinit nejpozději při prvním jednání o takové dohodě (§ 175a odst. 2). Z návrhu musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké výši se nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy uplatňuje nebo z jakých důvodů a v jakém rozsahu se uplatňuje nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Důvod a výši škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení je poškozený povinen doložit.
- ²⁰ Podle § 206 odst. 3 trestního řádu, uplatňuje-li práva poškozeného osoba, které toto právo zřejmě nepřísluší, vysloví soud usnesením, že onu osobu jako poškozeného k hlavnímu líčení nepřipouští. Takové rozhodnutí nebrání uplatnění nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení před příslušným orgánem.
- ²¹ Podle § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu, trestní příkaz obsahuje výrok o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení (§ 228 a § 229 odst. 1 a 2), jestliže byl nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení řádně uplatněn (§ 43 odst. 3).

Posouzení předmětné věci

- ²² Z výše uvedeného vyplývá, že Obvodní soud pro Prahu 2 shora specifikovaným trestním příkazem uznal obviněného vinným žalovaným skutkem, avšak tento na rozdíl od obžaloby vyhodnotil jako nikoli úmyslné, nýbrž nedbalostní jednání a právně jej proto kvalifikoval nikoli

jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, nýbrž jako přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2, 3 písm. a) trestního zákoníku. Trestní příkaz přitom neobsahuje výrok podle § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu, tj. výrok o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení, což nalézací soud zdůvodnil tak, že dle jeho právního názoru poškozenému nepřísluší postavení poškozeného v trestním řízení. S uvedenými skutkovými a právními závěry nalézacího soudu se nelze ztotožnit.

K právní kvalifikaci

- ²³ V první řadě je nutno zabývat se zvolenou právní kvalifikací, která neodpovídá skutkovým zjištěním a je navíc v přímém rozporu s popisem skutku uvedeným v samotném trestním příkazu.
- ²⁴ Nalézací soud (jak sám potvrdil i ve vyrozumění doručeném poškozenému dne 12. 8. 2024) dospěl na podkladě podané obžaloby a spisového materiálu k závěru, že skutkový stav v dané věci byl spolehlivě prokázán důkazy opatřenými v přípravném řízení a ve věci tak bylo možno rozhodnout trestním příkazem. Trestním příkazem proto uznal obžalovaného vinným žalovaným skutkem, u něhož nicméně oproti obžalobě modifikoval právní kvalifikaci výše popsáním způsobem, při zachování popisu skutku. Výsledkem postupu soudu byl však popis **skutku v trestním příkaze, v němž jsou explicitně uvedeny znaky charakteristické pro úmyslné zavinění, konkrétně zavinění ve formě nepřímého (eventuálního) úmyslu, avšak právní věta a zvolená kvalifikace již operuje se zaviněním nedbalostním.** Uvedené vyplývá z posledního odstavce výroku o vině, v němž je konstatováno, že obviněný „*musel být nejméně srozuměn*“ s tím, že finanční prostředky mohou být výnosem z trestné činnosti a „*byl nejméně srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem*“. Tyto formulace zcela zjevně odpovídají popisu nepřímého úmyslu tak, jak je obsažen v § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Bezprostředně následující právní věta však již hovoří o tom, že obviněný „*z nedbalosti ukryl a na sebe převedl věc větší hodnoty, která je výnosem z trestné činnosti*“. Vzhledem k tomu, že trestní příkaz podle § 314f odst. 1 trestního řádu neobsahuje odůvodnění, nelze zjistit, jaké důvody vedly soud k překvalifikování jednání obviněného, ani jakou formu nedbalostního zavinění na straně obviněného soud konkrétně shledal, a tyto přezkoumat. Za stávající situace je tak trestní příkaz ve výroku o vině nutno označit za vnitřně rozporný a současně nepřezkoumatelný.
- ²⁵ Vady právní kvalifikace jednání obviněného jsou nicméně v předmětné věci hlubšího charakteru a jejich původ lze vysledovat již k usnesení policejního orgánu, kterým bylo zahájeno trestní stíhání obviněného. Jak policejní orgán a dozorující státní zástupce, tak nalézací soud shledali, že jednání obviněného spočívalo ryze v nakládání s výnosy z trestné činnosti, nikoli též v účasti na predikativní (zdrojové) trestné činnosti. Z důkazů opatřených v průběhu přípravného řízení a obsažených ve spisovém materiálu lze ovšem důvodně dovozovat, že role obviněného v celé věci nebyla limitována pouze na dobu po spáchání predikativního trestného činu, ale že obviněný aktivně participoval i na predikativním trestném činu samotném.
- ²⁶ Ze spisového materiálu ve věci lze mít za prokázané následující skutečnosti. Obviněný byl v době od 19. 7. 2018 do 4. 8. 2019 jediným vlastníkem společnosti XY, založené dne 9. 5. 2018. V období od 17. 7. 2018 do 26. 7. 2019 byl obviněný rovněž jediným jednatelem této společnosti. Bylo zjištěno, že společnost nikdy nevyvíjela žádnou reálnou ekonomickou činnost, dle evidence České správy sociálního zabezpečení neměla žádné zaměstnance a byla

od počátku založena jako tzv. „readymade“ společnost, tj. společnost založená pouze za účelem prodeje. Fakticky tak společnost byla tzv. „prázdnou schránkou“, která ani neměla reálné sídlo, pouze formálněji bylo poskytováno administrativní sídlo na adrese XY, a to ze strany společnosti XY, od níž obviněný společnost XY odkoupil. Od 4. 8. 2019 je jediným vlastníkem společnosti XY. Jako jednatel společnosti XY je vedena osoba jménem D. G. I., k níž však bylo zjištěno, že se jedná pouze o tzv. „bílého koně“ vedeného jako statutární orgán u nespočtu dalších společností.

²⁷ Obdobně bylo postupováno i u společnosti XY, která byla založena dne 14. 2. 2019 a v níž obviněný působil v době od 26. 6. 2019 jako jediný jednatel, od 3. 7. 2019 poté jako jediný společník. Tato společnost měla své administrativní sídlo na stejné adrese jako společnost XY, a stejně jako společnost XY, i společnost XY, byla založena pouze jako tzv. „readymade“ společnost, která reálně nevyvíjela jakoukoli ekonomickou činnost. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2022, sp. zn. 85 Cm 893/2022 byla společnost XY, zrušena z důvodu pozbytí právního důvodu k využívání prostor, v nichž měla umístěno své sídlo. Jediným personálním společným jmenovatelem obou uvedených společností je přitom osoba obviněného, který byl rovněž tím, kdo pro obě společnosti u bankovních společností otevíral účty, konkrétně účet X a účet Y, na něž posléze přicházely finanční prostředky z podvodné trestné činnosti. Oba účty byly přitom otevřeny v období od 25. 7. 2018 do 30. 10. 2018 a uzavřeny v týž den 25. 8. 2019. Jediným disponentem obou účtů byl po celou dobu obviněný, který též k oběma účtům osobně převzal platební karty č. X a č. Y. Ve dnech 28. 1. 2019 a 12. 3. 2019 poté došlo k převodu peněžních prostředků z účtu společnosti XY, č. X na bankovní účet č. Y. Jako disponent tohoto účtu byl ustanoven O. S., obchodník s virtuální měnou WMZ, který uvedl, že k daným transakcím došlo v rámci obchodní spolupráce s obviněným. Rovněž bylo zjištěno, že virtuální měna z provedených transakcí byla připsána na elektronický účet ID: X, Y registrovaný na osobu obviněného. Obhajoba obviněného spočívající v tvrzení, že byl pouze zaměstnancem společnosti XY., a společnost XY, založil se záměrem budoucí ekonomické činnosti a že nikdy nedisponoval s bankovními účty a platebními kartami společnosti XY, byla tak v průběhu trestního řízení zcela prokazatelně vyvrácena.

²⁸ Z výše uvedených skutečností lze přesvědčivě učinit závěr o tom, že jednání obviněného bylo plánované a ryze účelové, přičemž jeho cílem bylo vytvoření podmínek pro to, aby podvodně vylákané peněžní prostředky mohly být deponovány na bankovních účtech, odkud budou následně odčerpány. Takovéto jednání je namísto posoudit jako participaci na podvodném jednání dosud nezjištěného pachatele (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 1. 2022, sp. zn. 3 Tdo 816/2022), a to v podobě umožnění dalšího pokračování predikativní majetkové trestné činnosti, kdy součinnost obviněného spočívající v založení bankovních účtů a dalším nakládání s nimi byla zásadní pro její úspěšné dokonání. Poté, co byly peněžní prostředky na účty připsány, čímž došlo k dokonání predikativního podvodného jednání (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2024, sp. zn. 67 To 233/2024), obviněný dále provedl výběr prostředků ve formě hotovosti z účtů. Právě okamžikem výběru hotovosti byl následně v dané věci dokonán trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 trestního zákoníku. Důkazy obstarané v průběhu trestního řízení tedy nasvědčují nejen úmyslnému nakládání obviněného s prostředky majícími původ v trestné činnosti, ale současně také úmyslné součinnosti obviněného v podobě pomoci k samotné predikativní trestné činnosti, kterou byly prostředky protiprávně vygenerovány.

²⁹ Na predikativní trestný čin a jemu následující legalizaci výnosů z trestné činnosti je nutno dle konstantní judikatury nahlížet jako na dva samostatné skutky, přičemž jednočinný souběh mezi těmito je vyloučen a půjde tak zásadně o souběh vícečinný (srov. usnesení Nejvyššího soudu

ČR ze dne 11.9. 2017, sp. zn. 4 Tdo 814/2017 či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2023, sp. zn. 3 Tz 28/2022). Skutková podstata legalizace výnosů z trestné činnosti postihuje jednání následující po spáchání zdrojové trestné činnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 7. 2008, sp. zn. 11 Tdo 652/2008, či ze dne 3. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 413/2020). Jde o nový a zcela jiný skutek, který není totožný s predikativním trestným činem, z něhož je výnos z trestné činnosti získáván. Legalizace výnosů z trestné činnosti musí dále časově navazovat na zdrojovou trestnou činnost (v této souvislosti bývá hovořeno o tzv. *post factum*) (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 5 Tdo 591/2021). Ustanovení § 216 trestního zákoníku upravující trestný čin úmyslné legalizace výnosů z trestné činnosti obsahuje dvě základní skutkové podstaty, z nichž první obsažená v odst. 1 fakticky inkorporuje dřívější skutkovou podstatu trestného činu podílnictví dříve obsaženou v § 214 trestního zákoníku (zrušeném k 1. 2. 2019 novelou č. 287/2018 Sb.). Druhá skutková podstata obsažená v odst. 2 poté postihuje mj. vlastní tzv. „samopraní“, tj. dopadá na případy, kdy pachatel predikativního trestného činu je vzhledem k jednání po dokonání tohoto trestného činu postižen též jako „legalizátor“. Lze proto konstatovat, že podle § 216 odst. 2 trestního zákoníku se má postihovat nový skutek, odlišný od původního predikativního trestného činu, z něhož výnos z trestné činnosti pochází. Jde totiž o zcela nový typ poměrně závažného deliktu, který zasluhuje potrestání, a to i v případě, že se jej dopustí sám pachatel predikativního trestného činu, v němž tato navazující trestná činnost není zahrnuta a tzv. spolupotrestána. Tímto proto nedochází k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť není v prvé řadě vůbec dán prvek *idem* z uvedené zásady (tj. totéž, týž skutek, týž trestný čin) (srov. opět usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 5 Tdo 591/2021).

- ³⁰ Z dosavadní judikatury vyplývá zřejmý závěr o tom, že pachatel predikativního trestného činu, který je zároveň pachatelem legalizace výnosů z trestné činnosti, může být postižen za oba tyto skutky, na něž je třeba nahlížet jako na spáchané ve vícečinném souběhu. Pachatelem trestného činu se přitom podle § 113 trestního zákoníku rozumí též účastník, tj. organizátor, návodce či pomocník. Vzhledem k uvedenému proto nic nebrání postihnout dle stejných zásad též účastníka, který participuje na predikativní trestné činnosti a následně je hlavním pachatelem legalizace výnosů z trestné činnosti, případně se i této dopustí jako účastník (typicky v obou případech jako pomocník) a bude tak třeba jej postihnout za fakticky „dvojnásobné“ účastenství k predikativnímu i „legalizačnímu“ trestnému činu. V předmětné věci tedy jednání obviněného tak, jak je podrobněji popsáno výše, vykazuje veškeré znaky účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku ve vztahu k predikativnímu přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 trestního zákoníku, a následně též veškeré znaky zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti, a to podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaných ve vícečinném souběhu. V této souvislosti je namístě poukázat též na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1.10. 2024, sp. zn. 9 To 311/2024, v němž soud potvrdil prvoinstanční rozsudek ve vztahu k obžalovaným, kteří byli uznáni vinnými zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3, 4 písm. a) trestního zákoníku ve formě účastenství – pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a rovněž zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, 3 písm. a), b), c), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, tedy uvedenou právní kvalifikaci shledal za plně odpovídající a přípustnou.

K absenci výroku o náhradě škody

- ³¹ Vedle chybně zvolené právní kvalifikace jednání obviněného lze v citovaném trestním příkazu spatřovat též pochybení v rozsahu výroku o náhradě škody, nemajetkové újmy či vydání

bezdůvodného obohacení ve smyslu § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu, resp. jeho absenci, přičemž tuto lze považovat za produkt a následek vady právní kvalifikace.

- ³² Poškozený S. S. se dne 4. 4. 2023 připojil k trestnímu řízení s nárokem ve výši 454 706 Kč, kdy jeho postavení poškozeného bylo potvrzeno v návaznosti na vykonaný dohled ze strany Městského státního zastupitelství v Praze. Nalézací soud nicméně navzdory řádnému uplatnění nároku poškozeného zcela opominul o tomto v rámci trestního příkazu rozhodnout, ač mu tak ukládá § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu. Odůvodnění soudu uvedené v přípisu doručeném poškozenému dne 12. 8. 2024 spočívající v tom, že poškozenému postavení poškozeného v trestním řízení nenáleželo, neboť obviněný byl v celém skutkovém ději osobou odlišnou od pachatele zdrojové trestné činnosti, kterou byl poškozený přímo poškozen, nemůže obstát, a to jak z procesního, tak věcného hlediska.
- ³³ Lze se plně ztotožnit s názorem nalézacího soudu o tom, že chybějící výrok o podle § 314f odst. 1 písm. e) trestního řádu v trestním příkaze nelze považovat za zjevnou nesprávnost, kterou lze opravit postupem podle § 314f odst. 3 trestního řádu. Toto však ničeho nemění na tom, že poškozeného nelze v trestním příkaze bez dalšího opomenout. Pokud soud neshledal, že důkazy opatřené v přípravném řízení odůvodňují vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, bylo namíste poškozeného s jeho nárokem odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních ve smyslu § 229 trestního řádu.
- ³⁴ Podle § 229 trestního řádu nicméně nelze rozhodnout v situaci, kdy soud dospěje k závěru o tom, že poškozenému postavení poškozeného vůbec nepřísluší, jak tomu zjevně bylo v předmětné věci, přičemž i s takovouto situací zákon počítá a postup pro její vyřešení uvádí v § 206 odst. 3, 4 trestního řádu. Postup podle § 206 odst. 3 či 4 trestního řádu na straně jedné a podle § 229 trestního řádu na straně druhé je třeba odlišovat, protože každý z nich má pro poškozeného jiné důsledky, zejména z hlediska možného promlčení jeho nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem, resp. na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem.
- ³⁵ Stejně tak je nutno rozlišovat usnesení, jímž soud rozhodne podle § 206 odst. 3 trestního řádu (nebo podle jeho analogie), že osobu, které zřejmě nepřísluší práva poškozeného, vůbec nepřipouští jako poškozeného k hlavnímu líčení, a usnesení, jímž soud podle § 206 odst. 4 trestního řádu (nebo podle jeho analogie) se zřetelem k § 44 odst. 3 trestního řádu nebo k jiným okolnostem vysloví, že poškozený, jemuž bylo trestným činem ublíženo na zdraví nebo způsobena majetková škoda nebo nemajetková újma, nebo na jehož úkor se pachatel trestným činem obohatil, nemůže v trestním řízení uplatnit nebo dále uplatňovat nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení. Zatímco v prvním případě nárokující osobě nepřísluší žádná práva poškozeného, v druhém případě usnesení soudu nebrání, aby poškozený vykonával jen tzv. procesní práva, která mu přísluší podle § 43 odst. 1 trestního řádu (srov. Šámal, P. a kol.; Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2586-2605).
- ³⁶ Postup podle § 206 odst. 3 či 4 trestního řádu je však možný pouze v úvodní fázi řízení před soudem při hlavním líčení. Nadto tento postup připadá do úvahy pouze tehdy, pokud je zřejmé, že poškozenému postavení poškozeného nepřísluší. V případě pochybností je třeba vycházet z presumpce přiznání postavení poškozeného, kterou lze dovozovat jak z širokého vymezení postavení poškozeného v § 43 odst. 1 trestního řádu, tak dikce § 206 odst. 3 trestního řádu (srov. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. III. ÚS 3439/17).

- ³⁷ V předmětné věci přitom zjevně nelze dovozovat, že je nepochybné, že poškozenému S. S. postavení poškozeného nenáleží, naopak, jak je dále uvedeno níže, za splnění lze mít v jeho případě nejen podmínky přiznání postavení poškozeného, ale též podmínky pro uložení povinnosti podle § 228 odst. 1 trestního řádu. Soud tedy ve vztahu k poškozenému nerozhodl žádným zákonem předpokládaným způsobem a pouze jej vyrozuměl přípisem o svém vyhodnocení věci (odpovídajícím fakticky nejvíce posouzení ve smyslu § 206 odst. 3 trestního řádu), navíc až poté, co aktivně jednal sám poškozený, když zaslal soudu návrh na opravu zjevné nesprávnosti v trestním příkaze. Takovýto procesní postup ovšem s poukazem na výše uvedené nelze považovat za správný, kdy jím došlo k opomenutí řádně připojeného poškozeného při vydání meritorního rozhodnutí ve věci.
- ³⁸ S postupem soudu vůči poškozenému dále nelze souhlasit ani v samotné věcné rovině. Soud dospěl k závěru, že obviněný v dané věci nebyl účasten na páchání predikativní trestné činnosti, byl tak po celou dobu osobou odlišnou od pachatele té trestné činnosti, kterou byl poškozený přímo poškozen. Vedle toho, že s tímto závěrem se nelze ztotožnit, právní názor soudu nemůže obstát, ani pokud připustíme, že obviněný je pouze pachatelem „legalizačního“ trestného činu. Ve zdůvodnění soudu lze nalézt shodu s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 17. 7. 2018, sp. zn. 7 Tdo 773/2018 (viz podrobněji rozvedeno níže). Zde Nejvyšší soud konstatoval, že nelze uložit povinnost k vydání bezdůvodného obohacení pachateli trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 trestního zákoníku, jelikož z „legalizační“ trestné činnosti spočívající v poskytnutí bankovního účtu pro zaslání peněžních prostředků pocházejících z trestné činnosti nevzešlo bezdůvodné obohacení. Krátkodobá přítomnost peněžních prostředků na bankovním účtu „legalizátora“ je dle závěru Nejvyššího soudu jen prostředkem k tomu, aby se po vybrání a dalším odeslání tyto dostaly do dispozice reálně obohacených osob, které se však obohatily predikativním trestným činem, nikoli trestným činem „legalizačním“.
- ³⁹ Opačně však na otázku bezdůvodného obohacení pachatele legalizace výnosů z trestné činnosti nahlíží ve své rozhodovací praxi Vrchní soud v Praze, který výslovně připustil možnost uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení pachateli, který se dopustil zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, tj. činu naplňujícím znaky skutkové podstaty, která byla po novele trestního zákoníku č. 287/2018 Sb. inkorporována do skutkové podstaty legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 trestního zákoníku (srov. usnesení ze dne 5. 9. 2013, sp. zn. 4 To 42/2013). Rovněž je nutno poukázat na rozhodovací činnost Městského soudu v Praze, který též shledal uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení pachateli zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku za plně zákonné a odůvodněné, přičemž explicitně konstatoval, že v případě trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 trestního zákoníku nedochází ke způsobení škody poškozenému ze strany pachatele tohoto trestného činu, nýbrž k jeho bezdůvodnému obohacení; naproti tomu v případě pachatele predikativního trestného činu přichází do úvahy povinnost k náhradě škody (srov. rozsudek ze dne 21. 10. 2024, sp. zn. 44 To 296/2024). Taktéž v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 3 Tdo 184/2024, bylo akceptováno uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení.
- ⁴⁰ Je nesporné, že poškozenému není činností pachatele „legalizačního“ trestného činu způsobena škoda, protože ani v předmětné věci za situace, kdy obviněný byl uznán vinným pouze „legalizačním“, nikoli též predikativním trestným činem, nebylo namístě, aby obviněnému bylo

uloženo nahradit poškozenému způsobenou škodu. Jinak je tomu ovšem u bezdůvodného obohacení.

- ⁴¹ Bezdůvodným obohacením se podle § 2991 odst. 1, 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „OZ“) rozumí jednání, kdy se osoba na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, tedy zejména získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který již odpadl, nebo protiprávním užitím cizí hodnoty anebo tím, že ta ni bylo jiným plněno to, co měla po právu plnit sama. Kdo se přitom na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil (srov. § 2991 odst. 1 OZ).
- ⁴² Obviněnému v předmětné věci byly na jím založené bankovní účty, k nimž měl jako jediný dispoziční oprávnění, v rámci páchání podvodné trestné činnosti zaslány peněžní prostředky, načež obviněný zajistil též výběr těchto prostředků v hotovosti. Ačkoli tak cílem obviněného zjevně nebylo ponechat peněžní prostředky na svých bankovních účtech, nýbrž je vybrat a „předat dále“, toto nic nemění na tom, že výběrem prostředků v hotovosti došlo k faktickému obohacení obviněného, který vědomě protiprávně užil cizí hodnoty v podobě prostředků pocházejících z trestné činnosti. Ochuzeným není přitom v tomto případě projevena vůle plnit obohacenému jako u neoprávněného majetkového prospěchu založeného plněním bez právního důvodu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl. Obohacený nabývá majetkových hodnot vlastním protiprávním jednáním (mj. neoprávněným výběrem peněžních prostředků z bankovního účtu u peněžního ústavu) (srov. Bílková, J.: Bezdůvodné obohacení v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 108-110).
- ⁴³ Podle § 2994 OZ poté dal-li někdo neoprávněně věc k užívání nebo požívání jinému, aniž ten byl v dobré víře, má vlastník nebo spoluvlastník věci vůči uživateli nebo poživateli právo na náhradu. Podklad pro uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení pachateli úmyslného „legalizačního“ trestného činu tak lze případně dovozovat i z tohoto ustanovení, kdy na straně takového pachatele nelze v žádném případě uvažovat o jednání v dobré víře, právě naopak. Zaslání peněžních prostředků z trestné činnosti na bankovní účet, aby s nimi bylo dále nakládáno, lze pokládat za „poskytnutí“ ve smyslu § 2994 OZ, přičemž je nerozhodné, zda následně pachatel - „legalizátor“ s prostředky po jejich výběru dále nakládá sám, či je předá jiné osobě či osobám a plánoval takto již od počátku učinit; klíčovým aspektem je užívání věci, k němuž jejich výběrem a navazujícím nakládáním nepochybně dochází. Vlastník nebo spoluvlastník (v rámci trestního řízení poškozený) je pak oprávněn požadovat vydání bezdůvodného obohacení po osobě, která neoprávněně dala věc jinému k užívání nebo požívání. Nepostupoval-li přitom uživatel nebo poživatel s dobrou vírou, má vlastník nebo spoluvlastník věci právo domáhat se peněžité náhrady i na uživateli či poživateli majetku (srov. opět Bílková, J.: Bezdůvodné obohacení v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 341-342).

Judikatorní význam a rozpor v judikatuře

- ⁴⁴ Předmětná věc vykazuje zcela zásadní judikatorní potenciál týkající se otázky souběhu predikativního trestného činu s legalizací výnosů z trestné činnosti v případě spáchání uvedeného souvisejícího jednání jedním a týmž pachatelem (nejčastěji zjednaným pomocníkem, tzv. bílým koněm) v bezprostřední či blízké návaznosti. Domnívám se, že rovněž v oblasti vydání bezdůvodného obohacení poškozenému pachatelem „legalizačního“ trestného činu je judikatura roztržena. Na podkladě předmětné věci může proto Nejvyšší soud

vyslovením svého právního názoru vyjasnit některé podstatné sporné otázky a aspekty související s výše uvedenou stále častěji se objevující a stále sofistikovanější závažnou trestnou činností v podobě legalizace výnosů z trestné činnosti.

⁴⁵ Nejvyšší soud ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, v čísle vydání (svazku) 6 ročník 2016 na straně 819, uveřejněno pod pořadovým (publikačním) číslem: 29/2016 (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, 4 To 42/2013 [Rt 29/2016]), se k dané problematice vyjádřil, kde připustil uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení podílníkovi a konstatoval, že: „Pro účely rozhodování o vydání bezdůvodného obohacení podle § 228 odst. 1 tr. ř. se při určení výše bezdůvodného obohacení, jež má pachatel trestného činu podílnictví vydat poškozenému, neodečítají prostředky jím vynaložené na opatření věci, tedy např. finanční částky zaplacené podílníkem hlavnímu pachateli za věc získanou trestným činem, a to na rozdíl od stanovení výše majetkového prospěchu podílníka u kvalifikovaných skutkových podstat tohoto trestného činu podle § 214 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. d) a odst. 4 písm. b) tr. zákoníku (srov. č. 41/2011 Sb. rozh. tr.). Bezdůvodné obohacení ve smyslu občanskoprávním se vztahuje k poškozenému, jemuž má být vydáno. Jde o to postihnout vše, co pachatel (podílník) získal neoprávněně, tedy bezdůvodně (§ 2991 o. z.). Pokud soud rozhodne podle § 228 odst. 1 tr. ř. o povinnosti jednoho z obžalovaných plnit poškozenému z titulu bezdůvodného obohacení a o povinnosti druhého z nich plnit tomuto poškozenému stejný dluh z titulu náhrady škody, jde o samostatné nároky, a proto nelze v adhezním řízení rozhodnout o jejich povinnosti zaplatit dluh společně a nerozdílně (§ 2915 o. z.). Pro případ, že jednomu věřiteli (poškozenému) plní dva dlužníci stejný dluh z odlišného právního důvodu, platí, že v rozsahu, v jakém splnil věřiteli jeden z nich, zaniká dluh, a tím i povinnost druhého. Jedná se o tzv. falešnou solidaritu dlužníků, tedy případ, kdy dva subjekty jsou povinny ke stejnému plnění, přičemž nejde o solidaritu.“ Tento závěr byl přejat i v dalších rozhodnutích, např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019, sp. zn. 6 Tdo 883/2019, kdy obecné soudy řešily, zda mají poškození nárok na náhradu škody, a zda ji lze posuzovat jako náhradu bezdůvodného obohacení. Nejvyšší soud potvrdil, že v daném případě je možné nárok poškozených chápat jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení podle § 228 odst. 1 trestního řádu, a že se při jeho výpočtu neodečítají prostředky vynaložené obviněným na pořízení věci. Tedy i v tomto případě došlo k potvrzení stávající judikatury, nikoliv k její změně. Taktéž v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 3 Tdo 184/2024, bylo akceptováno uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení.

⁴⁶ Nicméně z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2018, sp. zn. 7 Tdo 773/2018 vyplývá, že: „Hmotně právním základem povinnosti vydat bezdůvodné obohacení je ustanovení § 2991 odst. 1 obč. zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.), které stanoví, že kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohací, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.

Ustanovení § 228 odst. 1 tr. ř. stanoví, že odsuzuje-li soud obviněného pro trestný čin, kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému vydal bezdůvodné obohacení. Z toho je zřejmé, že podmínkou výroku podle § 228 odst. 1 tr. ř. je příčinná souvislost mezi trestným činem, jímž byl obviněný uznán vinným, resp. skutkem, kterým byl tento trestný čin spáchán, na straně jedné a bezdůvodným obohacením na straně druhé.

Soudy spatřovaly bezdůvodné obohacení obviněné v tom, že na její účet byla z účtu poškozeného B. S. připsána částka 193 250 Kč. Obviněná ovšem nebyla uznána vinnou jednáním, které by spočívalo v odčerpání peněz z účtu poškozeného a které by bylo posouzeno jako pachatelství (§ 22 tr. zákoníku), spolupachatelství (§ 23 tr. zákoníku) či účastenství (§ 24 odst. 1 tr. zákoníku) na trestném činu, jímž byly peníze z účtu poškozeného odčerpány. Vina

obviněné byla shledána v trestném činu, jehož podstatou bylo následné zastření tohoto původu peněz ve stádiu po spáchání trestného činu, který směřoval k obohacení jiných osob než obviněné. Krátkodobá přítomnost peněz na účtu obviněné byla jen prostředkem k tomu, aby se po vybrání a dalším odeslání dostaly do dispozice skutečně obohacených osob, které ale byly obohaceny trestným činem spáchaným odčerpáním peněz z účtu poškozeného, tj. trestným činem, na kterém se obviněná nepodílela. Z trestného činu, jímž byla obviněná uznána vinnou, tudíž nevzešlo bezdůvodné obohacení, které by byla povinna vydat. To se týká i částky 7 000 Kč, kterou obviněná získala jako odměnu za spáchání trestného činu.

Výrok o povinnosti obviněné vydat bezdůvodné obohacení tak je v rozporu se zákonem. Napadené usnesení Městského soudu v Praze, pokud jím byl tento výrok ponechán nedotčen, je rozhodnutím, které spočívá na „jiném nesprávném hmotně právním posouzení“ ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (miněno jiném, než je právní posouzení skutku).

Nejvyšší soud proto v rozsahu vadného výroku o vydání bezdůvodného obohacení zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, zrušil také všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která tím ztratila podklad, a odkázal poškozeného s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních (z protokolu o hlavním líčení je patrné, že nárok na zaplacení částky 193 250 Kč poškozený podle § 43 odst. 3 tr. ř. uplatnil jako nárok na náhradu škody způsobené trestným činem, nikoli jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení).“

⁴⁷ Z výše uvedených bodů je zřejmé, že judikatura Nejvyššího soudu ve většině zastává názor vyplývající z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, 4 To 42/2013 [Rt 29/2016] a dále aplikovaných v rozhodnutích Nejvyššího soudu pod sp. zn. 6 Tdo 883/2019 či sp. zn. 3 Tdo 184/2024, tj. uložení povinnosti vydat bezdůvodné obohacení. Nicméně rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 7 Tdo 773/2018 z této konstanty zcela vybočuje a přiklání se k aplikaci odkazu poškozených s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

⁴⁸ Navrhují proto, uzná-li Nejvyšší soud za vhodné, věc postoupit k rozhodnutí velkému senátu dle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích).

Závěr

⁴⁹ Lze uzavřít, že postupem Obvodního soudu pro Prahu 2, došlo nejen k vydání rozhodnutí obsahujícím chybnou právní kvalifikaci, ale současně také ke zkrácení práv poškozeného, ač tento zcela evidentně dbal svých práv, řádně se připojil k trestnímu řízení se svým nárokem, a sám posléze usiloval o nápravu.

⁵⁰ V dané věci nepřipadá do úvahy podání dovolání, pro jehož podání nejsou splněny zákonné předpoklady (srov. § 265a odst. 1 trestního řádu). Nutno podotknout, že nápravu ve věci cestou řádných opravných prostředků by bývalo bylo možno zjednat za předpokladu, že by proti předmětnému trestnímu příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 byl státním zástupcem podán odpor podle § 314g odst. 1 trestního řádu, k čemuž však z neznámých důvodů nedošlo a popsaná pochybení tak nemohla být zhojena v dřívější fázi řízení. Jediným možným zákonem předpokládaným prostředkem (byť formální) nápravy je tak za současné situace mimořádný opravný prostředek v podobě stížnosti pro porušení zákona. Stížnost pro porušení zákona je s ohledem na výše uvedené podávána jak v neprospěch obviněného, tak ve prospěch

poškozeného, neboť tato může být podána i ve prospěch či neprospěch jiné osoby než obviněného, pouze nelze stížností napadené rozhodnutí zrušit a učinit další rozhodnutí podle § 269 odst. 2 trestního řádu vzhledem k tomu, že takový postup připadá do úvahy pouze tehdy, byl-li zákon porušen v neprospěch obviněného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 8 Tz 110/2023).

- ⁵¹ Pro případ, že by Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o této stížnosti pro porušení zákona v neveřejném zasedání, s takovým postupem souhlasím.

Návrh

- ⁵² S ohledem na výše uvedené si proto dovoluji Nejvyššímu soudu navrhnout, aby:

- 1) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl v § 217 odst. 2, 3 písm. a) a § 209 trestního zákoníku a v § 43 odst. 1 a § 228 odst. 1 trestního řádu porušen zákon ve prospěch obviněného A. K.
- 2) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 2 T 19/2024, byl v 43 odst. 1, § 314f odst. 1 písm. e) a § 228 odst. 1 trestního řádu porušen zákon v neprospěch poškozeného S. S.
- 3) Navrhuji, shledá-li k tomu Nejvyšší soud důvody, předložit věc k posouzení velkému senátu dle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích).